

Sygn. akt IV U 663/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 marca 2017r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący SSO Jerzy Zalasieński

Protokolant	st. sekr. sądowy Marta Żuk
-------------	----------------------------

po rozpoznaniu w dniu 23 marca 2017r. w Siedlcach na rozprawie

odwołania M. K. (1)

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S.

z dnia 25 lipca 2016 r. (Nr (...))

w sprawie M. K. (1)

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S.

o prawo do emerytury

zmienia zaskarżona decyzje i ustala M. K. (2) prawo do emerytury od dnia 29 czerwca 2016 roku.

Sygn. akt IV U 663/16

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 25 lipca 2016 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. odmówił ubezpieczonemu M. K. (1) prawa do emerytury w wieku obniżonym. Swoje stanowisko organ rentowy uzasadnił tym, iż ubezpieczony nie udowodnił na dzień 1 stycznia 1999 r. 15 lat wykonywania pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. ZUS uznał, iż ubezpieczony w takich warunkach przepracował jedynie 8 lat, 4 miesiące i 25 dni.

Od decyzji tej odwołanie złożył M. K. (1). Ubezpieczony wskazał, iż do okresów pracy w warunkach szczególnych powinno mu zostać zaliczone, pominięte przez ZUS, zatrudnienie w Wojewódzkim Związku Gminnych Spółdzielni (...) S., Oddział Produkcji Silikatów w S. w okresach od 23 lipca 1979 r. do 19 marca 1987 r. i od 1 listopada 1987 r. do 30 listopada 1990 r., kiedy to pracował jako malarz-konserwator oraz okres od 1 grudnia 1990 r. do 20 grudnia 1991 r., kiedy pracował jako palacz. Pracując jako malarz-konserwator ubezpieczony zajmował się malowaniem konstrukcji metalowych i urządzeń przemysłowych na hali produkcyjnej oraz utrzymaniem w należytym porządku urządzeń produkcyjnych takich jak kruszarka, młyn kulowy, podajniki kubelkowe, mieszkadła oraz przenośniki taśmowe.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie powołując się na argumentację wyrażoną w zaskarżonej decyzji. ZUS podał, że przedstawione przez ubezpieczonego świadectwo wykonywania pracy w warunkach szczególnych zawiera braki formalne, tj. nie określono właściwego charakteru wykonywanej pracy z odniesieniem do

rozporządzenia Rady Ministrów z 7 lutego 1983 r., a wskazane stanowiska nie są zgodne z powołaną Uchwałą Zarządu Głównego CZSR z dnia 25 lipca 1983 r.

Sąd Okręgowy ustalił, co następuje:

Ubezpieczony M. K. (1) w dniu 29 czerwca 2016 r. ukończył 60-ty rok życia.

W dniu 7 czerwca 2016 r. wystąpił do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. z wnioskiem o ustalenie prawa do emerytury, w którym wskazał, iż nie jest członkiem otwartego funduszu emerytalnego. Na podstawie przedłożonych do wniosku dokumentów organ rentowy ustalił, że na dzień 1 stycznia 1999 r. ubezpieczony udowodnił staż ubezpieczeniowy w wymiarze 25 lat, 2 miesiące i 20 dni, z czego staż pracy w szczególnych warunkach stanowi 8 lat, 4 miesiące i 25 dni. Na staż ten składają się następujące okresy: zatrudnienie na stanowisku malarza konstrukcji metalowych i urządzeń przemysłowych w Przedsiębiorstwie (...) Zarząd (...) Północnych w G. od 21 czerwca 1975 r. do 22 kwietnia 1976 r. oraz od 2 maja 1979 r. do 14 lipca 1979 r. wraz z okresem odbywania służby wojskowej od 26 kwietnia 1976 r. do 10 kwietnia 1979 r. jak również praca na stanowisku palacza kotłów parowych w Samodzielnym Wojewódzkim Publicznym Zakładzie (...) w W. od 2 stycznia 1992 r. do 30 czerwca 1996 r.

Do pracy w szczególnych warunkach ZUS nie zaliczył natomiast zatrudnienia ubezpieczonego w Wojewódzkim Związku Gminnych Spółdzielni (...) S. Oddział Produkcji Silikatów w S. w okresach od 23 lipca 1979 r. do 19 marca 1987 r., od 1 listopada 1987 r. do 30 listopada 1990 r. oraz od 1 grudnia 1990 r. do 20 grudnia 1991 r., twierdząc, iż przedłożone świadectwo wykonywania pracy w warunkach szczególnych zawiera braki w zakresie określenia charakteru pracy wykonywanej przez ubezpieczonego.

Z uwagi na brak wymaganego ustawą stażu pracy w szczególnych warunkach decyzją z 25 lipca 2016 r. organ rentowy odmówił ubezpieczonemu przyznania emerytury (akta ZUS).

W dniu 23 lipca 1979 r. M. K. (1) został zatrudniony w Zakładzie (...) S. Oddział Produkcji Silikatów w S. (później Wojewódzki Związek Gminnych Spółdzielni (...) S. Oddział Produkcji Silikatów w S.) w pełnym wymiarze na stanowisku malarza-konserwatora (umowa o pracę z 23 lipca 1979 r.- akta osobowe). Podmiot ten zajmował się produkcją cegły silikatowej. Do zasadniczych zadań ubezpieczonego faktycznie należało malowanie urządzeń wykorzystywanych w procesie produkcji cegły (w tym suwnic, mieszalników, taśmociągów, podajników). Urządzenia te składały się z konstrukcji stalowych. M. K. (1) był jedynym malarzem zatrudnionym w przywołanym zakładzie pracy. Zlecone mu prace związane z malowaniem urządzeń dzieliły się na malowania planowane oraz malowania awaryjne. Sporadycznie, w ramach zastępstwa za innego pracownika, ubezpieczony zajmował się konserwacją tych maszyn lub również rzadko do jego czynności należało malowanie stolarki czy murowanie. Pracę w tym charakterze ubezpieczony świadczył do 19 marca 1987 r.

W okresie od 20 marca 1987 r. do 30 października 1987 r. ubezpieczony był zatrudniony w tym samym zakładzie pracy na stanowisku dozorca.

Od dnia 1 listopada 1987 r. M. K. (1) ponownie, stale i w pełnym wymiarze świadczył pracę malarza-konserwatora. Zatrudnienie to trwało do 30 listopada 1990 r.

Z dniem 1 grudnia 1990 r. ubezpieczonemu została powierzona praca palacza, którą kontynuował do końca zatrudnienia w Wojewódzkim Związku Gminnych Spółdzielni (...) S. Oddział Produkcji Silikatów w S., czyli do 20 grudnia 1991 r. (zeznania ubezpieczonego k. 17, zeznania świadków T. C. oraz H. K. k. 16v-17, dokumenty zgromadzone w aktach osobowych, w tym podanie z dnia 19 marca 1983 r. o przeniesienie do pracy na stanowisku dozorca i skierowanie do pracy na stanowisku dozorca z dnia 20 marca 1987 r., skierowanie do pracy na stanowisku malarza z dniem 1 listopada 1987 r., skierowanie do pracy z dniem 1 grudnia 1990 r. na stanowisku palacza, angaże płacowe, świadectwo wykonywania prac w szczególnych warunkach z dnia 20 sierpnia 2001 r.- akta osobowe oraz akta emerytalne k. 17).

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie ubezpieczonego jest uzasadnione.

Zgodnie z art. 184 ust.1 ustawy z dnia 17.12.1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t. j. Dz. U. z 2016 r. poz. 887) ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy osiągnęli: 1) okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat - dla kobiet i 65 lat - dla mężczyzn oraz 2) okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27. Z kolei w art. 27 ust. 1 pkt 2 przywołanej ustawy wskazano, iż okres składkowy i nieskładkowy powinien dla mężczyzn wynieść co najmniej 25 lat. W art. 184 ust. 2 tej ustawy przewidziano, iż emerytura, o której mowa w ust. 1, przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa. W § 2 ust. 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 r. nr 8 poz. 43) określono, iż okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy. Paragraf 4 pkt 1 i 3 wymienionego wyżej rozporządzenia stanowi, iż pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki: osiągnął wiek emerytalny wynoszący: 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn oraz ma wymagany okres zatrudnienia, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Sporną okolicznością w przedmiotowej sprawie było to, czy na dzień 1 stycznia 1999 r. M. K. (1) legitymował się wymaganym okresem 15 lat pracy w warunkach szczególnych. Bez wątplenia ubezpieczony spełnił pozostałe, wynikające z powyższych przepisów, warunki do nabycia prawa do emerytury w wieku obniżonym, tj. ukończył wymagany wiek, nie był członkiem otwartego funduszu emerytalnego i na dzień 1 stycznia 1999 r. posiadał co najmniej 25-letni staż ubezpieczeniowy.

Analiza zebranego w sprawie materiału dowodowego daje podstawy do stwierdzenia, iż ubezpieczony wykazał, iż na dzień 1 stycznia 1999 r. legitymuje się co najmniej 15-letnim stażem pracy w warunkach szczególnych.

Do pracy w tej kategorii należy bowiem zaliczyć zatrudnienie ubezpieczonego na stanowisku malarza-konserwatora w Zakładzie (...) S. Oddział Produkcji Silikatów w S. od 23 lipca 1979 r. do 19 marca 1987 r. oraz od 1 listopada 1987 r. do 30 listopada 1990 r. (czyli łącznie ponad 10 lat i 8 miesięcy). W tym czasie ubezpieczony był zatrudniony w pełnym wymiarze i stale zajmował się malowaniem urządzeń wykorzystywanych przy produkcji cegły silikatowej. Okoliczność ta wynika z logicznych oraz korespondujących ze sobą zeznań ubezpieczonego oraz świadków T. C., prowadzącej wówczas sprawy kadrowe pracodawcy ubezpieczonego oraz H. K. pracującego w tym samym zakładzie pracy m. in. jako szef produkcji oraz główny mechanik. Zeznania te zasługują na wiarę i są dla Sądu przekonujące. Znajdują one swoje potwierdzenie w treści dokumentów zgromadzonych w trakcie postępowania przed organem rentowym (świadcstwo wykonywania pracy w warunkach szczególnych z dnia 20 sierpnia 2001 r.) oraz dokumentów zebranych w aktach osobowych ubezpieczonego. Co prawda, w angażach płacowych różnie określano stanowisko pracy ubezpieczonego (malarz, malarz-konserwator, malarz-murarz). Podkreślić jednak należy, iż decydującym dla kwalifikacji pracy jako pełnionej w warunkach szczególnych jest nie nazwa, a rodzaj faktycznie wykonywanej pracy. Przedstawione wyżej dowody świadczą natomiast, iż do zasadniczych obowiązków M. K. (1) należało malowanie urządzeń produkcyjnych. A zatem, zadania, które wykonywał w przywołanych wyżej okresach, wpisują się w pojęcie prac budowlano-remontowych. Z kolei, w zakładzie, w którym pracował M. K. (1), zajmowano się produkcją materiałów budowlanych, tj. cegły, czyli wykonywano prace o których mowa w wykazie A, dziale V, poz. 11 (prace przy produkcji materiałów ogniotrwałych oraz wyrobów ceramicznych) załącznika do powyższego rozporządzenia Rady Ministrów z 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. Stosownie do treści załącznika Nr 1 (wykaz A, dział V poz. 11 pkt 1-7) do zarządzenia Nr

9 Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych z dnia 1 sierpnia 1983 r. w sprawie wykazu stanowisk pracy w zakładach pracy nadzorowanych przez Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych, na których są wykonywane prace w szczególnych warunkach uprawniające do wcześniejszego przejścia na emeryturę oraz do wzrostu emerytury lub renty, do prac tych zalicza się pracę m. in. zestawiacza surowców i mieszanek, młynowego surowców mineralnych, operatora urządzeń formujących oraz wypalacza. Skoro zatem, ubezpieczony w trakcie produkcji cegły zajmował się pracami budowlano-remontowymi, to praca jego odpowiada wymienionej w wykazie A, dziale IV poz. 25 załącznika do rozporządzenia Rady Ministrów z 7 lutego 1983 r., pracom budowlano-remontowym na oddziałach będących w ruchu, w których jako podstawowe wykonywane są prace wymienione w wykazie.

Dlatego też, stosownie do powyższej regulacji, okresy, w których ubezpieczony faktycznie świadczył, jako malarz-konserwator, prace budowlano-remontowe przy produkcji cegły silikatowej, powinny zostać zaliczone do okresu zatrudnienia w warunkach szczególnych.

Po zsumowaniu powyższych okresów z czasem uznanym przez ZUS stwierdzić należy, iż ubezpieczony legitymuje się 15-letnim okresem pracy w warunkach szczególnych.

Tym samym, ubezpieczony spełnił wszystkie warunki, wyrażone w przywołanych wyżej przepisach, by być uprawnionym do pobierania emerytury w wieku obniżonym, począwszy od 29 czerwca 2016 r., tj. od dnia, w którym ukończył 60.-ty rok życia.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy, na mocy art. 477¹⁴ § 2 kpc, orzekł jak w wyroku.